

Camilla Lackberg

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

12 εκατομμύρια
αντίτυπα
παγκοσμίως

Άγγελος θανάτου

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Είχαν σκεφτεί να συνέλθουν από τη θλίψη. Κανέννας τους δεν ήταν σίγουρος ότι επρόκειτο για ένα καλό σχέδιο, αλλά δεν είχαν άλλο. Η άλλη επιλογή ήταν να ξαπλώσουν και να αργοσβήσουν.

Η Έμπα έσυρε την ξύστρα πάνω στον τοίχο. Το χρώμα αφαιρούνταν εύκολα. Είχε ήδη αρχίσει να ξεφλουδίζει για τα καλά και το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να βάλει κι αυτή το χεράκι της. Ιούλης μήνας και ο ήλιος έκαιγε, και μια τούφα μαλλιών είχε κολλήσει στο κάθιδρο μέτωπό της. Το χέρι της πονούσε, καθώς για τρίτη στη σειρά μέρα έκανε τις ίδιες μονότονες κινήσεις, πάνω κάτω. Αλλά της άρεσε αυτός ο σωματικός πόνος. Κι όταν γινόταν εντονότερος, αμβλυνόταν για λίγο ο άλλος πόνος, της καρδιάς της.

Στράφηκε και είδε τον Μόρτεν να στέκει πέρα στο γκαζόν, μπροστά στο σπίτι, και να πριονίζει σανίδες. Εκείνος φάνηκε να ένιωσε το βλέμμα της, αφού κοίταξε πάνω και σήκωσε το χέρι του να τη χαιρετήσει, σαν να ήταν κάποια γνωστή που περνούσε από τον δρόμο. Η Έμπα ένιωσε και το δικό της χέρι να κάνει την ίδια αδέξια κίνηση.

Αν και είχε περάσει παραπάνω από χρόνος από τότε που η ζωή τους είχε γίνει ερείπια, ακόμη δεν ήξεραν πώς να συμπεριφερθούν ο ένας στον άλλο. Ξάπλωναν κάθε βράδυ πλάτη με πλάτη στο διπλό κρεβάτι, επειδή φοβούνταν πως το παραμικρό άγγιγμα θα προκαλούσε κάτι που δεν θα μπορούσαν να χειριστούν. Ήταν λες και η θλίψη τούς είχε κατακλύσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη χωράνε άλλα συναισθήματα. Ούτε αγάπη ούτε ζεστασιά ούτε συμπόνια.

Η ενοχή κρεμόταν βαριά κι ανείπωτη ανάμεσά τους. Θα ήταν ευκολότερα τα πράγματα, αν μπορούσαν να την ορίσουν,

ν' αποφασίσουν πού ανήκε. Αλλά η ενοχή κινούνταν μπρος πίσω, άλλαζε ένταση και μορφή και έκανε συνεχείς επιδρομές από νέα ορμητήρια.

Η Έμπα στράφηκε ξανά προς το σπίτι και συνέχισε το ξύσιμο. Κάτω από τα χέρια της το λευκό χρώμα έπεφτε σε μεγάλες φλούδες και άφηνε το ξύλο εκτεθειμένο. Χάιδεψε τις σανίδες με το ελεύθερο χέρι της. Το σπίτι είχε ψυχή μ' έναν τρόπο που δεν είχε ξαναζήσει. Η μικρή μονοκατοικία στο Γέτεμποργκ, μία ανάμεσα στις πολλές ομοειδείς στη σειρά, που είχαν αγοράσει αυτή και ο Μόρτεν ήταν τότε σχεδόν καινούργια. Πόσο την είχε λατρέψει τότε, όταν όλα λαμποκοπούσαν, όταν όλα ήταν απείραχτα. Τώρα αυτό το καινούργιο ήταν απλώς μια υπενθύμιση του παλιού, και αυτό εδώ το παλιό σπίτι με τα ψεγάδια του ταίριαζε καλύτερα στην ψυχική της κατάσταση. Αναγνώριζε τον εαυτό της στη στέγη του, εκεί απ' όπου έμπαζε νερά με τη βροχή, στον λέβητα που έπρεπε να τον κλοτσάς πού και πού για να παίρνει μπροστά και στα παραθύρια από τα οποία περνούσε ο αέρας και δεν σε άφηνε να κρατήσεις αναμμένο κερί στα περβάζια τους. Ακόμα και στην ψυχή της περνούσαν οι αέρηδες κι έμπαινε η βροχή, και τα κεριά που πήγαινε ν' ανάψει μέσα της έσβηγαν με κάθε αμείλικτο φύσημα του ανέμου.

Ίσως η ψυχή να γιατρευόταν εδώ στο νησί Βαλέ. Δεν είχε καθόλου αναμνήσεις από εδώ, αλλά πάλι ήταν σαν αυτή και το νησί να γνωρίζονταν μεταξύ τους. Ήταν ακριβώς έξω από τη Φιελμπάκα. Αν κατέβαινε κάτω στην αποβάθρα, μπορούσε να δει τον μικρό παραθαλάσσιο οικισμό ν' απλώνεται στην άλλη πλευρά του νερού. Μπροστά από τον απότομο βράχο βρίσκονταν τα μικρά λευκά σπίτια και τα κόκκινα φαροκάλυβα αραδιαστά, σαν μαργαριτάρια σ' ένα κολιέ. Η ομορφιά ήταν τόση που καταντούσε επώδυνη.

Ο ιδρώτας κυλούσε και τα μάτια της έτσουζαν. Σκουπίστη-

κε με το φανελάκι της και μισόκλεισε τα μάτια στο έντονο φως του ήλιου. Από πάνω της διέγραφαν κύκλους οι γλάροι. Έκρωζαν καλώντας ο ένας τον άλλο κι οι κρωγμοί τους μπερδεύονταν με τον ήχο των σκαφών που διέσχιζαν το στενό. Έκλεισε τα μάτια της και άφησε τους ήχους να την ταξιδέψουν. Μακριά από τον εαυτό της, μακριά από...

«Δεν κάνουμε ένα διάλειμμα να πάμε για μια βουτιά;»

Η φωνή του Μόρτεν διαπέρασε το ηχητικό φόντο και την ξάφνιασε. Κούνησε μπερδεμένη το κεφάλι αρνητικά, αλλά αμέσως μετά συμφώνησε.

«Ναι, πάμε» είπε και κατέβηκε από τη σκαλωσιά.

Τα μαγιά τους κρέμονταν στην απλώστρα στην πίσω μεριά του σπιτιού κι εκείνη πέταξε από πάνω της τα μουςκεμένα από τον ιδρώτα ρούχα της δουλειάς και φόρεσε ένα μπικίνι.

Ο Μόρτεν ήταν γρηγορότερος από κείνην και την περίμενε τώρα ανυπόμονα.

«Έλα, θα πάμε καμιά φορά;» φώναξε και προπορεύτηκε προς το μονοπάτι που έβγαζε στην παραλία.

Το νησί ήταν αρκετά μεγάλο και όχι τόσο άγονο όσο τα μικρότερα νησιά του αρχιπελάγους του Μπούχους. Κι από τις δυο μεριές του μονοπατιού υπήρχαν δέντρα με φύλλωμα παχύ και ψηλό χορτάρι, κι εκείνη πατούσε βαριά τα πόδια της στο έδαφος. Γιατί είχε ριζώσει βαθιά μέσα της ο φόβος για τα φίδια και είχε ενισχυθεί πριν από λίγες μέρες, όταν είχε δει μια οχιά που λιαζόταν.

Το έδαφος άρχισε να κλίνει προς τη μεριά του νερού και δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί πόσα παιδικά ποδαράκια είχαν πατήσει τούτο το μονοπάτι όλα αυτά τα χρόνια. Το μέρος λεγόταν ακόμη «παιδική κατασκήνωση», παρόλο που δεν είχε λειτουργήσει κατασκήνωση εκεί από τη δεκαετία του τριάντα.

«Πρόσεχε» είπε ο Μόρτεν και έδειξε μερικές ρίζες δέντρων που έβγαιναν πάνω από το έδαφος.

Η έγνοια του, η οποία θα έπρεπε να τη συγκινήσει, μάλλον της φάνηκε ασφυκτική και άπτησε επιδεικτικά πάνω στις ρίζες. Έπειτα από μερικά μέτρα ένιωσε την τραχιά άμμο κάτω από τα πόδια της. Τα κύματα πάφλαζαν στη μεγάλη παραλία κι εκείνη πέταξε από πάνω της την πετσέτα και μπήκε κατευθείαν στο αλμυρό νερό. Τούφες από φύκια τρίφτηκαν πάνω στα πόδια της και η ξαφνική διαφορά θερμοκρασίας την ανάγκασε να πάρει μιαν απότομη ανάσα, αλλά σύντομα άρχισε να απολαμβάνει τη δροσιά του νερού. Πίσω της άκουσε τον Μόρτεν να φωνάζει το όνομά της. Προσποιήθηκε πως δεν τον άκουσε και συνέχισε να περπατά σε βαθύτερα νερά. Όταν ο πυθμένος χάθηκε κάτω από τα πόδια της άρχισε να κολυμπά και έπειτα από δυο απλωτές έφτασε στη μικρή πλωτή αποβάθρα που ήταν ποντισμένη λίγο πιο πέρα.

«Έμπα!»

Ο Μόρτεν φώναζε από την παραλία, αλλά εκείνη συνέχιζε να τον αγνοεί και πιάστηκε από τη σκάλα της πλωτής αποβάθρας. Χρειαζόταν να μείνει μόνη για λίγο. Αν ξάπλωνε και έκλεινε τα μάτια, μπορούσε να προσποιηθεί ότι ήταν ναυαγός έξω στη μεγάλη, ανοιχτή θάλασσα. Μόνη. Δίχως να χρειάζεται να σκέφτεται οποιονδήποτε άλλο.

Άκουσε πλατσουρίσματα στο νερό, απλωτές κάποιου που πλησίαζε. Η πλωτή αποβάθρα κουνήθηκε γερά όταν ανέβηκε πάνω της ο Μόρτεν κι εκείνη έκλεισε τα μάτια της πιο σφιχτά, για να τον κλείσει απέξω για λίγο ακόμα. Ήθελε να μείνει μόνη με τον εαυτό της. Όχι όπως τώρα, μόνοι τους αυτή και ο Μόρτεν. Άνοιξε απρόθυμα τα μάτια της.

Η Ερίκα καθόταν στο καθιστικό και όλα γύρω της έμοιαζαν σαν να είχε σκάσει μια παιχνιδο-βόμβα. Αμαξάκια, κουκλάκια, λούτρινα ζωάκια και ρούχα ανάκατα. Τρία παιδιά, όλα κάτω

των τεσσάρων, έκαναν το σπίτι να έχει αυτή την εικόνα τον περισσότερο καιρό. Αλλά όπως το συνηθίζει, η Ερίκα έδινε πάντα προτεραιότητα στο γράψιμο και όχι στο συμμαζέμα όταν διέθετε –σπανίως– ελεύθερο χρόνο.

Όταν άκουσε την εξώπορτα ν' ανοίγει, σήκωσε το βλέμμα της από τον υπολογιστή και είδε τον άντρα της.

«Γεια σου, τι κάνεις; Δεν θα πήγαινες στην Κριστίνα;»

«Η μάνα μου δεν ήταν στο σπίτι. Η συνηθισμένη ατυχία μου, μάλλον έπρεπε να είχα τηλεφωνήσει πρώτα» είπε ο Πάτρικ και τίναξε από τα πόδια του τα τσόκαρα Crocs.

«Πρέπει να τα φοράς αυτά τα πράγματα; Και μάλιστα όταν οδηγείς;»

Έδειξε τα απαίσια παπούτσια, τα οποία, εκτός των άλλων, είχαν κι ένα πράσινο φωσφορίζε χρώμα. Τα είχε χαρίσει στον Πάτρικ η αδελφή της η Άννα για πλάκα και τώρα ο Πάτρικ δεν τα έβγαζε καθόλου από τα πόδια του.

Ο Πάτρικ πήγε κοντά της και της έδωσε ένα φιλί.

«Μα είναι πολύ άνετα» είπε και πήγε στην κουζίνα. «Δεν μου λες, σε βρήκαν από τον εκδοτικό οίκο; Πρέπει να ανυπομονούσαν πολύ να σου μιλήσουν, για να τηλεφωνήσουν ακόμα και σ' εμένα».

«Θέλουν να τους πω αν θα πάω στην Έκθεση Βιβλίου φέτος, όπως είχα υποσχεθεί. Δεν μπορώ όμως να πάρω μια τελική απόφαση».

«Φυσικά και θα πας. Θα αναλάβω εγώ τα παιδιά αυτό το Σαββατοκύριακο, ήδη έχω φροντίσει να μη δουλεύω».

«Ευχαριστώ» είπε η Ερίκα, αλλά βαθιά μέσα της εκνευρίστηκε λίγο που είχε δείξει τόσο ευγνωμοσύνη στον σύζυγό της. Λες κι εκείνη δεν τα αναλάμβανε όλα όταν η δουλειά του ως αστυνομικού απαιτούσε την παρουσία του και μάλιστα αμέσως, όταν Σαββατοκύριακα, γιορτές και βράδια πήγαιναν κατά διαβόλου επειδή η δουλειά δεν μπορούσε να περιμένει. Τον

Πάτρικ τον αγαπούσε περισσότερο από ποτέ, αλλά είχε την αίσθηση πως εκείνος, κάποιες φορές, ούτε που σκεφτόταν ότι εκείνη είχε το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για το σπίτι και τα παιδιά. Άλλωστε είχε κι αυτή μια καριέρα – και μάλιστα πολύ επιτυχημένη.

Άκουγε συχνά πόσο υπέροχο θα πρέπει να είναι το να μπορείς να βγάζεις τα προς το ζην ως συγγραφέας. Να αποφασίζεις μόνος σου πώς θα διαθέτεις τον χρόνο σου και να είσαι αφεντικό του εαυτού σου. Η Ερίκα εκνευριζόταν πάντα με αυτού του είδους τις αντιλήψεις, γιατί, αν και λάτρευε τη δουλειά της και συνειδητοποιούσε πως ήταν τυχερή, η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Η ελευθερία δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τη συγγραφική της ιδιότητα. Αντιθέτως μάλιστα, η συγγραφή ενός βιβλίου μπορεί να απαιτούσε όλο της τον χρόνο και την πνευματική της ενέργεια όλο το εικοσιτετράωρο και τις επτά μέρες της εβδομάδας. Μερικές φορές ζήλευε αυτούς που πήγαιναν στη δουλειά, έκαναν αυτό που έπρεπε για οχτώ ώρες και μετά, μόλις τελείωναν, πήγαιναν σπίτι τους. Η ίδια όμως δεν μπορούσε να απαλλάσσεται κατά τον ίδιο τρόπο από τη δουλειά, μια που την επιτυχία ακολουθούσαν οι απαιτήσεις και οι προσδοκίες που έπρεπε να συνταιριάζει με τη ζωή της ως μητέρας μικρών παιδιών.

Βέβαια, δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η δική της δουλειά ήταν σημαντικότερη από του Πάτρικ. Εκείνος προστάτευε ανθρώπους, εξιχνίαζε εγκλήματα και συνέβαλλε στην καλύτερη λειτουργία της κοινωνίας. Ενώ εκείνη έγραφε βιβλία που τα διάβαζε κανείς για να ψυχαγωγηθεί. Καταλάβαινε λοιπόν και αποδεχόταν ότι συχνά τραβούσε τον λαχνό που έδινε τα λιγότερα, έστω κι αν αυτό την έκανε πολλές φορές να θέλει να σηκωθεί πάνω και να φωνάξει με όλη τη δύναμη των πνευμόνων της.

Άφησε έναν στεναγμό, σηκώθηκε και πήγε στον άντρα της στην κουζίνα.

«Κοιμούνται;» ρώτησε ο Πάτρικ κι έβγαλε από το ψυγείο όσα χρειάζονταν για το αγαπημένο του σάντουιτς: παξιμάδι σίκαλης, βούτυρο, χαβιάρι και τυρί. Η Ερίκα ανατρίχιασε με τη σκέψη ότι σε λίγο θα βουτούσε όλη αυτή τη σύνθεση σε ζεστή σοκολάτα.

«Ναι, κατάφερα κι εγώ μια φορά το αδύνατο, να τα βάλω για ύπνο την ίδια ώρα. Έπαιξαν πολύ το πρωί, οπότε ήταν εξουθενωμένα όλα τους».

«Υπέροχα» είπε ο Πάτρικ και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας να φάει.

Η Ερίκα επέστρεψε στο καθιστικό, για να προλάβει να γράφει λίγο ακόμα πριν ξυπνήσουν τα παιδιά. Σε κλεμμένο χρόνο. Ήταν το μόνο που είχε στη διάθεσή της τώρα.

Στο όνειρο είδε πυρκαγιά. Ο Βίνσεντ στεκόταν με τρόπο στα μάτια και τη μύτη κολλημένη στο τζάμι ενός παραθύρου. Εκείνη είδε τις φλόγες να φουντώνουν πίσω του, να θεριεύουν όλο και περισσότερο. Τον πλησίαζαν, καψάλιζαν τα ξανθά τσουλούφια του, κι εκείνος φώναζε χωρίς ν' ακούγεται. Εκείνη ήθελε να ορμήσει πάνω στο τζάμι, να το σπάσει και να σώσει τον Βίνσεντ από τις φλόγες που απειλούσαν να τον καταβροχθίσουν. Αλλά όσο κι αν προσπαθούσε, το κορμί της δεν την υπάκουε.

Μετά άκουσε τη φωνή του Μόρτεν. Γεμάτη κατηγορίες. Τη μισούσε επειδή δεν είχε μπορέσει να σώσει τον Βίνσεντ, επειδή στεκόταν απλώς και κοιτούσε όσο εκείνος καιγόταν ζωντανός μπροστά στα μάτια τους.

«Έμπα! Έμπα!»

Η φωνή του την έκανε να προσπαθήσει ξανά. Έπρεπε να τρέξει προς τα εκεί και να σπάσει το τζάμι. Έπρεπε...

«Έμπα! Ξύπνα!»

Κάποιος την άρπαξε από τους ώμους και την ανάγκασε να ανακαθίσει. Και το όνειρο άρχισε να αργοσβήνει και να χάνεται, μα εκείνη ήθελε να το κρατήσει, να ορμήσει μέσα στις φλόγες και ίσως, για μια στιγμή, να αισθανθεί το κορμάκι του Βίνσεντ στην αγκαλιά της πριν πεθάνουν και οι δυο τους.

«Πρέπει να ξυπνήσεις. Φωτιά!»

Ξαφνικά ήταν εντελώς ξύπνια. Η μυρωδιά του καπνού είχε τρυπώσει στα ρουθούνια της και της προκαλούσε έναν βήχα που έγδερνε τον λαιμό της. Όταν σήκωσε το βλέμμα της, είδε τον καπνό να μπαίνει ορμητικός από το άνοιγμα της πόρτας.

«Πρέπει να βγούμε έξω!» φώναξε ο Μόρτεν. «Σύρσου κάτω από τον καπνό. Θα είμαι ακριβώς πίσω σου. Θα κοιτάξω πρώτα να δω αν γίνεται να σβήσω τη φωτιά».

Η Έμπα κατέβηκε κακήν κακώς από το κρεβάτι κι έπεσε στο πάτωμα. Ένωσε τη ζέστη από τις σανίδες στο μάγουλό της. Τα πνευμόνια της έκαιγαν και αισθανόταν μια ακατανόητη κούραση. Πώς θα μπορούσε άραγε να βγει από εκεί έτσι που ήταν; Ήθελε να τα παρατήσει και να κοιμηθεί, έκλεισε τα μάτια κι ένωσε ένα βαρύ αποκόρωμα σε όλο της το σώμα. Εδώ θα έπρεπε να μείνει και να ξεκουραστεί. Απλώς να κοιμηθεί λίγο.

«Σήκω, σου λέω! Πρέπει να σηκωθείς!»

Η φωνή του Μόρτεν ήταν διαπεραστική και την έβγαλε από το αποκόρωμα. Δεν συνήθιζε να είναι φοβισμένος. Αλλά τώρα την τραβούσε βίαια από το μπράτσο και τη βοηθούσε να σταθεί στα τέσσερα.

Εκείνη άρχισε απρόθυμα να κινεί χέρια και γόνατα. Ο φόβος είχε αρχίσει να φωλιάζει και μέσα της. Με κάθε ανάσα που έπαιρνε, αισθανόταν τον καπνό να γεμίζει όλο και περισσότερο τα πνευμόνια της, σαν ένα δηλητήριο που ενεργούσε αργά. Αλλά θα προτιμούσε να πεθάνει από τον καπνό παρά από τη φωτιά. Η σκέψη ν' αρχίσει να καίγεται το δέρμα της έφτανε για να την κάνει να βιαστεί να βγει έρποντας από δωμάτιο.

Ξαφνικά σάστισε. Έπρεπε να γνωρίζει προς ποια κατεύθυνση ήταν η σκάλα, αλλά τώρα ήταν σαν να μη δούλευε καθόλου το μυαλό της. Το μόνο που έβλεπε μπροστά της ήταν μια συμπαγής γκριζόμαυρη ομίχλη. Άρχισε να σέρνεται πανικόβλητη προς τα μπρος, για να μη μείνει παγιδευμένη μέσα στους καπνούς.

Την ίδια στιγμή που έφτασε στη σκάλα, ο Μόρτεν την προσέπερασε τρέχοντας μ' έναν πυροσβεστήρα στα χέρια. Κατέβηκε τη σκάλα με τρεις δρασκειλές και η Έμπα τον κοιτούσε. Όπως και στο όνειρο, ένιωθε το κορμί της να μην την υπακούει πια. Οι αρθρώσεις της αρνούνταν να κινηθούν κι έμεινε εντελώς ανήμπορη στα τέσσερα, ενώ ο καπνός πύκνωνε συνεχώς. Άρχισε να βήχει πάλι, ο ένας παροξυσμός βήχα μετά τον άλλο. Τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και οι σκέψεις έτρεχαν στον Μόρτεν, αλλά δεν είχε την αντοχή να ανησυχεί τώρα γι' αυτόν.

Ένωσε ξανά πόσο δελεαστικό ήταν να παραιτηθεί. Να εξαφανιστεί, να απαλλαγεί από τη θλίψη που κουρέλιαζε την ψυχή και το σώμα της. Ένωσε το σκοτάδι να καλύπτει τα μάτια της και ξάπλωσε αργά κάτω, ακούμπησε το κεφάλι της στα μπράτσα και έκλεισε τα μάτια. Παντού γύρω της ήταν όλα ζεστά και απαλά. Το αποκάρωμα είχε επιστρέψει και την καλοδεχόταν. Όχι, δεν ήθελε να της κάνει κακό, ήθελε απλώς να την παραλάβει και να την κάνει ξανά ολόκληρο άνθρωπο.

«Έμπα!»

Ο Μόρτεν την τραβούσε από το χέρι κι εκείνη αντιστεκόταν. Ήθελε να συνεχίσει τη διαδρομή προς εκείνο τον υπέροχο και γαλήνιο τόπου όπου κατευθυνόταν. Αλλά ένωσε το χτύπημα στο πρόσωπο, ένα χαστούκι που έκανε το μάγουλό της να τσούξει, και αναστατωμένη σήκωσε το κορμί της και κοίταξε τον Μόρτεν καταπρόσωπο. Το βλέμμα του ήταν ανήσυχο και θυμωμένο ταυτόχρονα.

«Την έσβησα τη φωτιά» είπε εκείνος. «Αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ μέσα».

Έκανε μια κίνηση να τη σηκώσει, αλλά εκείνη αντιστάθηκε. Μόλις της είχε αφαιρέσει τη μοναδική ευκαιρία για ηρεμία που είχε εδώ και καιρό κι εκείνη γρονθοκοπούσε τώρα, έξαλλη, το στήθος του. Ήταν τόσο υπέροχο που έδινε διέξοδο στον θυμό και στην απογοήτευσή της, και χτυπούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε, μέχρι που εκείνος την έπιασε από τους καρπούς. Κρατώντας τη σφιχτά, την έφερε πιο κοντά του. Πίεσε δυνατά το πρόσωπό της πάνω στο στήθος του, την κράτησε σφιχτά πάνω του. Έπειτα εκείνη αφέθηκε να τη σηκώσει. Τη σήκωσε και την κουβάλησε έξω, κι όταν ο κρύος νυχτερινός αέρας γέμισε τα πνευμόνια της, εκείνη παραιτήθηκε εντελώς και παραδόθηκε στο αποκάρωμα.

Φιελμπάκα 1908

Έφτασαν νωρίς το πρωί. Η μητέρα είχε ήδη σηκωθεί με τα μικρά, ενώ η Ντάγκμαρ παρέμεινε στο κρεβάτι να χουζουρεύει στη ζεστασιά του παπλώματος. Υπήρχε διαφορά να είσαι το πραγματικό παιδί της μητέρας και όχι ένα από τα μπάσταρδα που φρόντιζε. Η Ντάγκμαρ ήταν ιδιαίτερη.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο πατέρας από μέσα από το καμαράκι.

Τόσο αυτός όσο και η Ντάγκμαρ είχαν ξυπνήσει από τα επίμονα χτυπήματα στην πόρτα.

«Ανοίξτε! Αστυνομία!»

Προφανώς δεν υπήρχε άλλη υπομονή, αφού η πόρτα άνοιξε διάπλατα και ένας άντρας με αστυνομική στολή όρμησε μέσα στο σπίτι.

Η Ντάγκμαρ ανακάθισε κατατρομαγμένη στο κρεβάτι και προσπάθησε να καλύψει το κορμί της με το πάπλωμα.

«Αστυνομία;» Ο πατέρας εμφανίστηκε στην κουζίνα κουμπώνοντας στα τυφλά το παντελόνι. Το στέρνο του ήταν κοίλο με αραιές γκριζες τρίχες. «Να φορέσω ένα λεπτό το πουκάμισό μου, και θα τα λύσουμε όλα. Μάλλον κάποια παρεξήγηση έγινε. Εδώ μένουν μόνο έντιμοι άνθρωποι».

«Δεν μένει εδώ η Χέλγκα Σβένσον;» έκανε ο αστυνομικός.

Πίσω του στέκονταν άλλοι δύο άντρες. Στέκονταν ο ένας στριμωχτά δίπλα στον άλλο, καθώς η κουζίνα ήταν στενή και γεμάτη κρεβάτια. Προς το παρόν είχαν πέντε μικρά στο σπίτι.

«Με λένε Άλμπερτ Σβένσον και η Χέλγκα είναι η γυναίκα μου» είπε ο πατέρας.

Είχε φορέσει το πουκάμισο και στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

«Και πού είναι η σύζυγός σας;»

Η φωνή ήταν επιτακτική.

Η Ντάγκμαρ είδε εκείνη τη ρυτίδα ανησυχίας που είχε σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια του πατέρα. Ανησυχούσε πολύ εύκολα, έλεγε πάντα η μητέρα. Αδύναμα νεύρα.

«Η μητέρα είναι στον κήπο από πίσω. Με τα μικρά» είπε η Ντάγκμαρ και φάνηκε πως μόλις τώρα την αντιλήφθηκαν οι αστυνομικοί.

«Ευχαριστώ» είπε ο αστυνομικός που είχε πάρει εξαρχής τον λόγο και έκανε μεταβολή.

Ο πατέρας ακολούθησε καταπόδας τους αστυνομικούς.

«Μα δεν μπορείτε να ορμάτε μέσα σε σπίτια αξιοπρεπών ανθρώπων κατ' αυτό τον τρόπο. Μας κοφοχολιάσατε. Τώρα οφείλετε να μας πείτε περί τίνος πρόκειται».

Η Ντάγκμαρ πέταξε από πάνω της το πάπλωμα, ακούμπησε τα πόδια της στο κρύο πάτωμα της κουζίνας και έτρεξε ξοπίσω τους μόνο με το νυχτικό. Σταμάτησε απότομα στην πρώτη γωνιά του σπιτιού. Δύο από τους αστυνομικούς κρατούσαν τη μητέρα σφιχτά από τα χέρια. Εκείνη αντιστεκόταν και οι άντρες είχαν λαχανιάσει από την προσπάθεια να την ακινητοποιήσουν. Τα μικρά φώναζαν και η μπουγάδα που ετοιμαζόταν να κρεμάσει η μητέρα έπεσε στο έδαφος πάνω στη συμπλοκή.

«Μητέρα!» φώναξε η Ντάγκμαρ κι έτρεξε κοντά της.

Όρμησε στον έναν αστυνομικό, τον άρπαξε από το πόδι και τον δάγκωσε όσο δυνατότερα μπορούσε στον μηρό. Εκείνος ούρλιαξε και άφησε τη μητέρα, έκανε μεταβολή κι έριξε ένα χαστούκι στην Ντάγκμαρ. Ήταν τόσο δυνατό που την ξάπλωσε στο έδαφος. Εκπληκτική ανακάθισε στα χορτάρια χαϊδεύοντας το πονεμένο μάγουλό της. Στην οχτάχρονη ζωή

της δεν την είχε χτυπήσει ποτέ κανείς. Έβλεπε βέβαια τη μητέρα να ξυλοφορτώνει τα μικρά, αλλά ποτέ της δεν σήκωσε χέρι στην Ντάγκμαρ. Και ο πατέρας, φυσικά, δεν είχε τολμήσει ποτέ να το κάνει.

«Μα τι κάνετε; Χτυπάτε την κόρη μου;»

Η μητέρα, εκτός εαυτού τώρα, κλοτσούσε τους άντρες.

«Αυτό δεν είναι τίποτα σε σχέση με αυτά που κάνατε εσείς». Ο αστυνομικός άδραξε με μια ατσάλινη λαβή τη Χέλγκα από το μπράτσο ξανά. «Είστε ύποπτη για παιδοκτονία και έχουμε το δικαίωμα να ψάξουμε το σπίτι σας. Και πιστέψτε με, θα το ψάξουμε πολύ καλά».

Η Ντάγκμαρ είδε τη μητέρα να μαζεύεται. Το μάγουλό της έτσουζε ακόμη σαν να είχε αρπάξει φωτιά και η καρδιά της φτεροκοπούσε στο στέρνο της. Γύρω της ούρλιαζαν τα παιδιά σαν να είχε έρθει η Ημέρα της Κρίσης. Και ίσως να ήταν έτσι. Γιατί ακόμα κι αν η Ντάγκμαρ δεν καταλάβαινε τι γινόταν, η έκφραση της μητέρας αποκάλυπτε ότι ο κόσμος τους είχε μόλις καταρρεύσει.

«Πάτρικ, μπορείς να πας στο νησί Βαλέ; Μας ειδοποίησαν ότι είχε πυρκαγιά εκεί και υπάρχουν υποψίες για εμπρησμό».

«Τι; Συγγνώμη, τι είπες;»

Ο Πάτρικ είχε ήδη σγκωθεί από το κρεβάτι και ετοιμαζόταν. Κρατούσε το τηλέφωνο μεταξύ ώμου και αυτιού ενώ φορούσε το παντελόνι του. Κοίταξε αγουροξυπνημένος το ρολόι. Εφτά και τέταρτο. Για μια φευγαλέα στιγμή αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε η Άνικα στο τμήμα τέτοια ώρα.

«Ναι, είχαμε πυρκαγιά στο Βαλέ» επανέλαβε υπομονετικά η Άνικα. «Η πυροσβεστική πήγε εκεί νωρίς το πρωί, αλλά υποψιάζονται εμπρησμό».

«Πού στο Βαλέ;»

Δίπλα του είδε την Ερίκα να αλλάζει θέση στο κρεβάτι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Από τη δουλειά. Πρέπει να φύγω για το Βαλέ» ψιθύρισε εκείνος.

Δεν ήθελε να ξυπνήσει τα δίδυμα – που δεν είχαν ξυπνήσει από τις εφτάμισι, όπως το 'χαν συνήθειο.

«Είναι έξω στο παλιό οικότροφείο» είπε η Άνικα στο τηλέφωνο.

«Εντάξει. Θα πάρω το σκάφος να πάω ως εκεί. Θα πάρω τηλέφωνο τον Μάρτιν να τον ξυπνήσω, γιατί αυτός κι εγώ έχουμε υπηρεσία σήμερα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έχεις δίκιο. Θα τα πούμε μετά στο τμήμα».

Ο Πάτρικ έκλεισε το τηλέφωνο και φόρεσε ένα φανελάκι.

«Τι συνέβη;» είπε η Ερίκα και ανακάθισε στο κρεβάτι.

«Η πυροσβεστική υποπτεύεται ότι κάποιος έβαλε φωτιά στο παλιό οικότροφείο πέρα στο Βαλέ».

«Στο παλιό οικοτροφείο; Μου λες ότι κάποιος προσπάθησε να το κάψει;»

Η Ερίκα κατέβασε τα πόδια της στο πάτωμα.

«Σου υπόσχομαι να σου πω περισσότερα μετά» είπε ο Πάτρικ και χαμογέλασε. «Ξέρω ότι είναι η μικρή ειδική σου έρευνα».

«Κοίτα να δεις σύμπτωση. Να πάει κάποιος και να προσπαθήσει να κάψει το μέρος αυτό ακριβώς τώρα που επέστρεψε η Έμπα».

Ο Πάτρικ κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας. Ήξερε από πείρα πλέον ότι η γυναίκα του έχωνε τη μύτη της σε πράγματα που δεν την αφορούσαν, ότι έπαιρνε φόρα και έβγαζε παρραβηγμένα συμπεράσματα. Εδώ που τα λέμε, είχε συχνά δίκιο, όφειλε να το παραδεχτεί αυτό, αλλά μερικές φορές προκαλούσε και μεγάλη αναστάτωση.

«Η Άνικα είπε ότι οι πυροσβέστες υποψιάζονται εμπρησμό. Είναι το μόνο που ξέρουμε, αν και αυτό δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι πρόκειται για εμπρησμό».

«Όχι βέβαια, αλλά πώς να ξέρει κανείς;» αντέταξε η Ερίκα. «Είναι πάντως παράξενο που συμβαίνει κάτι τέτοιο ακριβώς τώρα. Αχ, να 'ρθω κι εγώ, σε παρακαλώ; Έτσι κι αλλιώς, είχα σκεφτεί να πάω ως εκεί και να μιλήσω στην Έμπα».

«Και ποιον σκέφτηκες να αναλάβει τα παιδιά; Η Μάγια είναι ακόμη λίγο μικρή για να ετοιμάσει την κρέμα τους».

Φίλησε την Ερίκα στο μάγουλο, πριν κατέβει βιαστικά τη σκάλα για τον κάτω όροφο. Πίσω του άκουσε τα δίδυμα που άρχισαν να ξεφωνίζουν, σαν να το έκαναν κατά παραγγελία.

Ο Πάτρικ και ο Μάρτιν δεν αντάλλαξαν πολλά λόγια στη διαδρομή για το Βαλέ. Το ενδεχόμενο ενός εμπρησμού, που απασχολούσε τη σκέψη τους, ήταν τρομακτικό και ακατα-

νόητο. Καθώς πλησίαζαν στο νησί και αντίκρισαν την ειδυλ-
λιακή θέα, η ιδέα αυτή τους φαινόταν όλο και πιο σουρεα-
λιστική.

«Τι όμορφα που είναι εδώ» είπε ο Μάρτιν καθώς ανηφό-
ριζαν στο μονοπάτι από το αγκυροβόλι όπου είχε δέσει τη
βάρκα ο Πάτρικ.

«Μα έχεις ξανάρθει εδώ, έτσι δεν είναι;» έκανε ο Πάτρικ
χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. «Αν μη τι άλλο, εκείνα τα
Χριστούγεννα».

Ο Μάρτιν κάτι μουρμούρισε προς απάντηση. Φαινόταν ότι
δεν ήθελε πραγματικά να θυμάται εκείνα τα μοιραία Χριστού-
γεννα, όταν είχε μπλέξει σ' ένα οικογενειακό δράμα εδώ στο
νησί.

Ένας μεγάλος χλοοτάπητας απλωνόταν μπροστά τους και
σταμάτησαν για να ρίξουν μια ματιά γύρω τους.

«Έχω πολύ όμορφες αναμνήσεις από αυτό εδώ το μέρος»
είπε ο Πάτρικ. «Ερχόμασταν εδώ με το σχολείο κάθε χρόνο και
μια χρονιά μαθήτευσα σε σχολή ιστιοπλοΐας εδώ για ένα κα-
λοκαίρι. Έπαιξα πολύ ποδόσφαιρο σε αυτό εκεί το γρασίδι.
Και κάποιου είδους μπέιζμπολ επίσης».

«Ναι, λίγο πολύ όλοι κατασκηνώσαμε εδώ πέρα κάποτε.
Το περίεργο είναι ότι πάντα το αποκαλούσαν οικοτροφείο».

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους ενώ πήγαιναν με βήμα
γοργό πάνω προς το κτίριο.

«Έμεινε το παλιό όνομα φαίνεται. Στην πραγματικότητα
ήταν οικοτροφείο για ένα μικρό χρονικό διάστημα κι εκείνος
ο φον Σλέσινγκερ που κατοικούσε εκεί παλιότερα δεν ήθελε
να πάρει το όνομά του».

«Ναι, έχω ακούσει γι' αυτόν τον τρελόγερο» είπε ο Μάρτιν
και βλαστήμησε μόλις τον χτύπησε ένα κλαρί στο πρόσωπο.
«Ποιος είναι τώρα ιδιοκτήτης;»

«Υποθέτω ότι είναι το ζευγάρι που μένει εκεί. Έπειτα από

αυτό που συνέβη το 1974, το ανέλαβε ο δήμος. Κρίμα όμως που άφησαν το σπίτι να γίνει τόσο ερείπιο, αλλά τώρα φαίνεται πως άρχισαν κάποια ανακαίνιση».

Ο Μάρτιν σήκωσε το βλέμμα προς το οικοδόμημα, του οποίου η πρόσοψη ήταν καλυμμένη από σκαλωσιές. «Μπορεί πάντως να γίνει πολύ όμορφο. Ελπίζω μόνο να μην κατέστρεψε πολλά η φωτιά».

Συνέχισαν μέχρι την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στην μπροστινή πόρτα. Επικρατούσε ηρεμία και μερικοί άντρες από τους Εθελοντές Πυροσβέστες της Φιλεμπάκα μάζευαν τα πράγματά τους. Πρέπει να έχουν χύσει ποτάμια ιδρώτα μέσα στις μεγάλες φόρμες τους, σκέφτηκε ο Πάτρικ. Η ζέστη είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική, παρόλο που ήταν ακόμη νωρίς το πρωί.

«Γεια σας και χαρά σας!»

Ο επικεφαλής του σώματος των εθελοντών πυροσβεστών, ο Έστεν Ρονάντερ, τους πλησίασε και έγνεψε για να τους χαιρετήσει. Τα χέρια του ήταν μαύρα από την καπνιά.

«Γεια σου, Έστεν. Τι συνέβη εδώ; Η Άνικα είπε ότι υποφιάξεστε εμπρησμό».

«Ναι, για εμπρησμός μοιάζει. Αν και εμείς δεν έχουμε τα προσόντα να το κρίνουμε αυτό από καθαρά τεχνική άποψη, οπότε ελπίζω να έρθει όπου να 'ναι ο Τούρμπιερν».

«Του τηλεφώνησα καθώς ερχόμουν προς τα εδώ και υπολόγιζαν να φτάσουν σε...» –ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του– «...μισή ώρα περίπου».

«Καλώς. Θέλετε να πάμε να ρίξετε κι εσείς μια ματιά μέχρι να 'ρθουν; Προσπαθήσαμε να μην καταστρέψουμε τίποτα. Ο ιδιοκτήτης είχε ήδη σβήσει τη φωτιά με τον πυροσβεστήρα όταν φτάσαμε, οπότε το μόνο που κάναμε εμείς ήταν να βεβαιωθούμε ότι δεν υπήρχε τίποτε άλλο που να σιγοκαίει. Κατά τα άλλα δεν υπήρχε τίποτε άλλο που μπορούσαμε να κάνουμε. Ελάτε να δείτε».